

Seir. Det var ved slike Leiligheder — hvor det nemlig forekom Dronning Desideria — at det største hendes berømte Gemal paa Galanteri — at hun pleiede heelt godmodigt at ytre til sine Omgivelse: „il faut lui pardonner, il a fait son education aux camps de bataille.“

Ege til de sidste Aar havde Dronning Desideria — Eufe efter Carl Johan siden 1844 — bevaret megen Livlighed og en god Sundhed. Skjont allerede en bedaget Dame fandt hun stort Behag i at være i Selskaber og at lade sig convertere, dog mest i at convertere selv. Hun beholdt stadig alle sine gamle Vaner, lærte aldrig Svensk, klædte sig, uden Hensyn til Dagens Moder, jevnlig lidt i det fjerde Keiserdommes classiske Smag, gjorde som god Marskalkinde Ratten til Dag, kom lidt i Besøg til sine Venner paa den Tid, da de netop vare i Færd med at gaae i Seng, og naar man en Aften kl. 11 tog sig den Frihed at spørge hendes Majestæt, om det ikke behagede hende at forblive til Souperen, lod hun gjerne sin Vogn vende tilbage til Sletten med den Bæst, at man „ikke maatte vente længer paa hende med Middagsmaaltidet.“ Ved sin Godhed vandt hun forøvrigt Alle, der kom i nærmere Berøring med hende; Tusinder ville jagne hende for hendes Velgjørenhed, i hvis Udøvelse hun gjerne søgte den smukkeste Form, og Hovedstadens mange Barmhjertigheds-Indretninger, i hvilke hun længe havde været Sjelen, ville velsigne hendes Minde.

Dronning Desideria slutte om Aftenen den 17de denne Maaned have været til Forestilling paa det kongelige Theater, men sølte sig lige ved Ankomsten dertil ikke vel, kjørte tilbage til Slottet og døde i sit Værelse saa Minutter derefter uden nogen egentlig Døds-kamp, som en Lue, der flammer op et Dieblit og derefter slukkes. Landet sørger over hende som en gammel, høitilfældig, agtværdig Fru, om hvem Ingen nogenfinde har vidst at fortælle Andet end Godt og om hvem det med Sandhed kan siges, at hun ikke en eneste Gang har kensyttet sin Stilling som Dronning i noget som helst Tiemed, der har staaet i Forbindelse med politiske Forhold, som saa lidt ere ensbetydende med politiske Intriguer, hvor det gjælder Personer paa en saadan Plads, som hendes.

Dronning Desideria efterlader rimeligvis en meget betydelig arvet Formue. Alene det ovennævnte Hotel i Paris er en meget god Valuta; det har gjentagne Gange kunnet sælges til en Pris af 3—4 Millioner Francs, men har i den sidste Tid faaet en endnu højere Værdi ved, at en af de nye Boulevarder tilføjet netop stæver en Fløi af Hotel Clary og saaledes med Et har bragt det fra en affides Gade ind i et af de store Pariserstrøg. XXX

Ugens Politik.

Den 27de December 1860.

Hvis det er sandt, at det er umuligt for Italiens nye Regjering at holde sig, saafremt den ikke optræder som den nationale Enheds Repræsentant, saa følger heraf med ligesaa stor Visshed, at den til Foraaret vil blive nødsaget til at fatte en af de alvorligste Beslutninger, som en Hersker eller en Statsmand nogenfinde har fattet. Den Pligt, at gjenerobre de venetianske Provindser, kunde kun opgives eller opførtes, hvis det viste sig, at Foretagendet var umuligt, istedetfor at man nu i hele Italien mener, at det er let iværksætteligt. Skulde Victor Emmanuel betænke sig, saa vil Garibaldi atter optræde paa Skuepladsen som den italienske Enhedsstankes naturlige Forkæmper, og den folskelige Hærførers Seir vilde maaskee blive uheldbringende for Kongemagten; men hvis han led et Nederlag, vilde man derimod give Regjeringens Lunkenhed Skyld derfor. De neapolitanske Provindseres urolige Tilstand er en ny Grund til at paastaae Kampen med Østerrig. Lombardiet er langt mere ved Garibaldis Expedition end ved Freden til Jülich blevet forsonet med det piemonteske Dynasti, og paa samme Maade vil Slagtskabets Vaand mellem Syd- og Nord-Italien bedst befæstes ved en fælles Deeltagelse i en Kamp, der i lige høj Grad angaaer hele Nationen. Banfælgelighederne ved at indføre en constitutionel Regjeringsform i Neapel vil maaskee bedst udjævnes under et Dictatur, som til en vis Grad maa indføres under en Krig, og hele Landets militære Organisation vil bidrage til at indføre Disciplin istedetfor den Forvirring, der altid vil herske ved et affindigt Despoties Ophør. Trods den østerrigske Stridsmagts tilsyneladende Overlegenhed, vil det derfor eiter al Sandsynlighed være overensstemmende med den italienske Regjeringens Interesse, at begynde Krigen, og der er ingen Grund til at antage, at legale Betænkeligheder ville forhindre et Brud; thi da enhver Italiener sjæler sig overbevist om, at Benedigs Gjenerobring staaer i fuldstændig Samklang med Næstfærdighedens evige Love, vil intet formelt Hensyn kunne gjøres gjældende ligeoverfor saa gløbende, af Folkebevidstheden billige Dødsfælder. Og hvor forfærdelige de østerrigske Fæstninger i dette Dieblit end see ud, hvor mannsfærdige deres Garnisoner end ere, ere Udflugterne dog gunstigere end nogenfinde for Angriberne. Selv den Forstaaelse, der sikkert hersker mellem Bevægelsens Ledere i Italien og Ungarn, er mindre paalidelig, end det aabenbare Fællesskab i Interesser, der forener Østerrigs Hænder paa begge Sider af det adriatiske Hav. Medens Krigen raser rundt omkring de venetianske Fæstninger, vil det næsten være umuligt at holde de ungarske Insurgenter i Tømme, og selv om den østerrigske Regjering skulde være briflig nok til at sammentrække hele sin Strids-

magt i Italien, saa bestaaer Halvdelen af en sliq Occupationshær af ungarske Regimenter, der ville blive nyttige eller endog fjendtlighedsindbringe, naar deres Landsmænd gjøre fælles Sag med Italien. Da Farer af en lignende Natur i Aaret 1848 overvældede Østerrig, blev det kun frelst ved Madslyst Energi, ved den fuldstændige Mangel paa Sammenhold mellem Carl Albert og Ungarn, ved den mellem Kossuth og Görgey opstaaede Strid og navnlig ved den af Paskievitch i Spidsen for 100,000 Russere vdede Bistand. Men Forholdene ville neppe udbille sig paa samme Maade i den forestaaende Kamp. General Benedek er maaskee ligesaa dygtig og energisk, som hans gamle Feltherre, men Italien og Ungarn indsee nu Vigtigheden af at handle med forenede Kræfter, Venstret med Rusland er blevet hjulmet i Krigen paa Krim, ja Østerrig kan under en Krig med Italien ikke engang gjøre Regning paa Frankrigs Neutralitet.

Det er netop denne Umstændighed, det er Frykten for, at det italienske Spørgsmaal til Foraaret skal fremfalde en almindelig Krig, der bevirker, at man i den seneste Tid saa godt som udelukkende har beskæftiget sig med at finde Udveite til dette Spørgsmaals fredelige Løsning. Cabinetterne, Finantsmændene og Journalisterne virke med fjedent Sammenhold for at naae Maalet, og Benedigs Afstaaelse er bleven det almindelige Løsen, der lyder saa høitlydt, at selv den østerrigske Regjering ikke mere kan lukke sine Øren. Det vigtigste Indlæg i denne Sag har en af Frankrigs dygtigste og i de politiske Forhold bedst indviede Finantsmand, Herr Peireire meddeelt i sin Brochure: „Keiser Frants Joseph den Første og Europa“, som, hvad enten den er udkommen under Paavirkning af de Franskes Keiser eller ikke, dog har valet saa stor Opfagt, at Wienercabinetet officielt har forespurgt sig hos Thowenel, om dette Skrift havde nogen officieus Charakter; den franske Udenrigsminister skal rigtignok have svaret, at Regjeringen ingenlunde vilde paatage sig Ansvar for det, men man vil vide, at Svaret i formel Henseende har været af en saadan Bessaffenhed, at den østerrigske Minister har været meget utilfreds dermed. Forfatteren til denne Brochure, der har fundet det mest udeelte Bisid i Frankrig og England, medens Aviserne i Wien discutere Forslaget uden fuldstændigt at forfaste det, forlanger af Europas Fremhævede og af den unge østerrigske Keisers Høimodighed, at man fuldstændigt og definitivt afgjør Italiens Skæbne, ligesom man har afgjort Grækenlands, Belgien og de italienske Tyrskendommers. Forfatteren foreslaaer Østerrig, at afstaae den sidste Provinds i Italien mod en Skadeserstatning af 5 til 600 Millioner Francs og søger at bevise, at Venedig, hvis Besiddelse skal haandhæves med 150,000 Bajonetter, er udelæggende for det østerrigske Monarchi. Han siger til Keiser Frants Joseph: „Vær ikke en falsk Vredsefelles Slave. Afstaae, inden det bliver for sildigt, en af Deres Provindser for at faae de Hjælpe midler, som behøves til at bestyre de andre.“ Om den østerrigske Keiser uden at opgive sin Værdighed kan indgaae et sliq Forslig, bevarer en anden Publicist, Grev Hamel benægtende. „Det gjælder ikke om at raade Østerrig til at afstaae Venedig“, siger han, „men om at gjøre det muligt for den Magt, der skal give sit Samtykke, at modtage et sliq Tilbud med Være, og derfor maa Skadeserstatningen staae i Forhold til Dpoffrelsen.“

Det er en territorial Skadeserstatning, som Grevten foreslaaer. Han ønsker, at Stormagterne ville træffe Afstale med Tyrkiet om den Candias Afstaaelse til Østerrig. Den franske Regjeringens Organ, „Le Constitutionnel“, har i tre ledende Artikler drøftet disse Skrifter, men nægtet denne Tidende alt har erklæret, at den diplomatiske Publicist kun forflytter Spørgsmaalet og lader de Banfælgeligheder, som han søger at bortrydde paa det ene Punkt, optaarne sig paa et andet, er den endnu ikke selv fremkommen med noget Forslag; den har kun antydet, at Sandheden ligger mellem en Afstaaelse for Penge og en Afstaaelse mod en Territorialstatning.

De engelske Blade discutere ligeledes dette Spørgsmaal med den største Zver, og alle Partier erklære sig eenstemmig for Afstaaelsen af denne Provinds mod en Skadeserstatning. „Daily News“ udtaler sig paa samme Maade som „Times“ og „Morning Post“ for denne Løsning af Spørgsmaalet. Hvad der især fortjener Opmærksomhed i denne Artikel, det er, at Lord John Russels Organ ikke troer, at man kan haabe meget af den østerrigske Regjeringes Klogskab og Forsontighed. „Det gjælder“, siger dette Blad, „om at erfare, hvorvidt der i selve Østerrig findes Mænd, som ere indsyldelseforige nok til at kontrollere Statens Politik, eller om de andre Magter, der kalde sig Stormagter, besidde Energi nok til at irelse Østerrig selv mod dens Villie ved at tvinge det til at holde Fred og ved at kjøbe Venedig til Italien paa hæderlige og billige Vilkaar.“

„Daily News“ vil ikke engang indbrømme, at der bør gives nogen Skadeserstatning eller nogen Garanti til Gjengjæld for denne Transaction. „Den engelske Nation“, siger dette Blad, „vil aldrig samtykke i at garantere nogen anden Magts Besiddelser, og at love Østerrig en Skadeserstatning paa noget som helst Punkt i Orienten, vilde ikke være andet, end at antænde det ottomanske Riges Ligbaal.“ Den tydske Presse discutere ligeledes dette vigtige Spørgsmaal, og med Udsatagelse af de østerrigske Aviser synes de fleste at helbe til en Afstaaelse. „Østerrig“, siger „National-Zeitung“, maa enten opgive Venedig, hvis det ikke kan beholde det, eller forsvare det alene. Det er ikke Pressens Opgave, at udsøe sit Blod for Østerrigs Skyld; da det hører over nogen Indsyldelse

paa denne Magts Regjering eller paa dens udenlandske Politik, kan det ikke paatage sig Medansvaret for Følgerne af denne Politik. Pressen betragter ikke Østerrigs Hænder som sine.“

Beleiringen af Gaeta fortsættes med fordoblet Kraft. „The Observer“ beretter ifølge en officiel Meddelelse, at Piemonteserne have aabnet en forfærdelig Ild, at Kongen har seet sig nødsaget til at søge Tilflugt i Fæstningens Casematter, og at flere Officerer ere faldne i Kongens umiddelbare Nærhed. I Paris ventede man, at den franske Flaade snart vilde faae Befaling til at forlade sin Station ved denne Fæstning.

Udsalbet af Conferencerne i Gran har neppe overrasket Nogen; ligeoverfor den energiske Genstemmighed, hvormed hele Ungarn har erklæret sig for Genoprettelsen af Tingenes Tilstand fra 1848, kunde Forsamlingen i Gran ikke udtale sig anderledes med Hensyn til Hovedformaalet for dens Raadslaguinger, nemlig Valgloven. Og dog forsikrer „Augsburger Zeitung“, hvis Stilling til Cabinetet i Wien ikke er en Hemmelighed for Nogen, at Listen paa de til Sammenkomsten i Gran Indbudne, var bleven renset med den største Omhu, og at kun Navnene paa de Mænd, der vare mindst fjendtlighedsindbringe mod Østerrig, bleve staaende. Paa Grund af denne Menelse ventede man tillidsfuldt, at Forsamlingen vilde stemme til Gunst for Aundgjorelsen af 20de October og mod en Tilbagevenden til Tingenes Tilstand fra Aaret 1848. Denne Meddelelse af den bayerske, i Østerrigs Sold staaende Avis fortjener stor Opmærksomhed; thi naar de mest besindige Mænd, valgte med den største Omhu af Regjeringen, udtale sig næsten uden Discussion paa en saa utvetydig Maade mod Aundgjorelsen af 20de October og for en Tilbagevenden til den legale Tilstand fra 1848, kan Ingen nære den mindste Tvivl om, at det stæer i fuld Overensstemmelse med Landets Lister og paa Grund af en af selve Situationen fremgaaet Nødvendighed.

M.

I Julen.

„Na, vi har saa forfærdelig travlt til Julen!“ det er det Svar, man i hele December Maaned faaer, naar man besøger en Familie og spørger til dens Befindende. Meningen med Svaret er ikke, at man kommer til Uleilighed, tværtimod, man har rigeligt Stof til Underholdning, og Svaret er fuldbetrukket overensstemmende med Sandheden. Stole og Borde ere opfyldte med Tvier og Menstre og Nips; Tamerne have optaget alle Pladser, hvor der er godt Lys. Nogle sidde Ryg mod Ryg; man maa ikke see hinandens Arbeide; man skal overrastes, og der er saamænd Ingen, der kjender sin Søsters Hemmelighed.

Manden i Huset kommer hjem; han er just ikke i det glædelige Humør ved denne Travlhed og Uro i Hjemmet. Han lader et lille Ord falde derom. „Du kan sagtens!“ siger Konen. Jo, han kan sagtens; han har ikke Andet at bestille end at lukke Pungen op, slet ikke Andet, og hvis han er meget forudeent, gjør han bedst i at lade den blive aaben, saalange der er en Skilling i den. Kone og Børn skulle nok finde Bunden. Han lever i sit Hjem i et Slags Cuaran-taine. Han maa i denne Tid ikke komme ind i Dagligstuen uden at banke paa. Han skal jo ogsaa overrastes.

Travlhed overalt! Alle have travlt, idetmindste hver paa sin Vis. Selv de Hænder, der ellers Aaret rundt mest bevægede sig paa Tangenterne eller hvilede i Musse eller i Skjodet, maae i denne Tid holde her, og det morer dem. Tasterne under Arbeidet have ligesaa travlt; det er netop det Interessante ved det Arbeide. Man tænker ikke alene paa, hvor A. og B. ville blive fornøiede med den dem tiltænkte Gave, men ogsaa paa, hvad vel C. og D. ville give. Man veier Coujurnernes og de affvælsige Fætters Fortjenester i det forløbne Aar; de Sidste ville de unge Damer gjerne spille et Schabernack. De Smaa arbeide paa deres første Broderi, en Lampebakke til Moder og en Uhrbakke til Fader; men i Stolen! — ja det maa Ingen vide!

Kun de høieste Kladder i Samfundet, de høiere Væsenere, og de Rigeste foretrække at kjøbe alle de Sager, der tage saa megen Tid, naar man selv vil forfærdige dem. Der er jo foruden Invelevere og Kunsthandlere ogsaa fortræffelige Industri-magasiner. Man bliver ved Juletid Philantrop. De fattige Hænder, der i Savn og Trængsler arbeide for det daglige Brød og brodere blomstrende Tæpper og Puder, skulle jo ogsaa have deres Pøn. Om en sliq Gave har samme Værdi for Modtageren, er en ligegyldig Sag. Gantpager holde indenfor Magasinerne; den fornemme Dame træder ind, besæer, vrager, kritiserer og — prutter. Det er maaskee den fattige Piges hele Fortjeneste, hun vil asprutte; man maa heller ikke være altsfor meget Philantrop. Den fattige Syerke staaer maaskee affides med bankende Hjerte i Forventning, om hendes mange Timers Arbeide behager og „gaaer af.“

Og nu Livet i Boutikerne! Hos Kunsthandleren paa Hjørnet med de smagfulde Varer og høie Priser gjælder det at vælge, hvad der kan vidne om en god Smag og om Mund-haandhed, og stive og vrangte Ansigter gaae ud og ind. Hos Sventværmeren ligeoverfor med Legetoi og billige Priser former Middelstanden ind, sædvanlig ligesaa mange Mænd høi, som Familien er stor, Børnene naturligvis foran, glæde og fornøiede. Hvor Meget at see og føle paa! Hvor den Kat